

ge sagens afgørelse udsat med henblik på afgivelse af en udtalelse.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at indklagede skal have udleveret en fremstilling af sagens faktiske omstændigheder og have adgang til at udtale sig om fremstillingen. Indklagede kan vælge at udtale sig mundtligt eller skriftligt om fremstillingen (eller at undlade at udtale sig).

Fremstillingen må udarbejdes af statsadvokaten. Afgives forklaring i retten, jf. de foreslåede bestemmelser i §§ 1019 e-g, bør fremstillingen så vidt muligt forinden udleveres til indklagede. Derved sikres det, at indklagede før sagens behandling i retten kan få et indtryk af, hvad klagen omhandler.

Statsadvokaten skal vejlede indklagede om bestemmelsen, herunder at indklagede ikke har pligt til at udtale sig om fremstillingen, jf. den foreslåede § 1019 d.

Det forudsættes, at der ikke udarbejdes en fremstilling af sagens faktiske omstændigheder i tilfælde, hvor en klage eller en anmeldelse afvises på det foreliggende grundlag, uden at der indledes en undersøgelse eller efterforskning, f.eks. fordi klagen må anses for åbenbart grundløs, eller fordi fristen i § 1019 a, stk. 2, er overskredet.

Til § 1019 c

Efter bestemmelsen har indklagede ret til at møde med en bisidder. Den gældende § 1019 e, stk. 1, indeholder en tilsvarende bestemmelse. Der kan endvidere henvises til tjenestemandslovens § 21, stk. 1. Bestemmelsen suppleres af forvaltningslovens § 8, jf. herved FOB 1990, side 356, og omtalen heraf nedenfor.

Tjenestemandslovens § 23 finder som efter gældende ret tilsvarende anvendelse med hensyn til godtgørelse af indklagedes udgift til bisidder. Ifølge denne bestemmelse godtgøres tjenstemandens udgift til bisidder, hvis en tjenstlig undersøgelse slutes uden ikendelse af disciplinærstraf. I andre tilfælde afgør vedkommende minister under hensyntagen til sagens udfald og omstændighederne i øvrigt, om udgiften til bisidder skal godtgøres helt eller delvis. Godtgørelse ydes kun, såfremt det må anses for rimeligt, at tjenstemanden har afholdt udgifter til bisidder, og godtgørelsen kan ikke overstige, hvad der for et tilsvarende arbejde ville være blevet tilkendt en beskikket forsvarer i en straffesag.

I modsætning til, hvad der er tilfældet efter den gældende § 1019 e, stk. 2, og efter tjenestemandslovens § 21, stk. 2, er der ikke fundet grundlag for at fastsætte bestemmelser om, hvem der kan anvendes som bisidder. Der henvises herved til FOB 1990, side

356, hvor det i forbindelse med en omtale af tjenestemandslovens § 21, stk. 1 og 2, og forvaltningslovens § 8 antages, at en tjenstemand ikke under et tjenstligt forhør kan lade sig repræsentere (dvs. erstatte) af en partsrepræsentant, idet formålet med forhøret bl.a. netop er at afhøre parten, men at parten ved valget mellem hvem, der skal bistå i forbindelse med et tjenstligt forhør, ikke er begrænset til de persongrupper, der er omhandlet i tjenstemandslovens § 21, stk. 2, og at myndigheden kun kan tilsidesætte partens valg af bisidder i tilfælde, hvor der konkret vil være hjemmel hertil i forvaltningslovens § 8, stk. 2 (»findes at burde vige for væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser«). Tilsvarende vil gælde i forhold til den foreslåede bestemmelse.

Statsadvokaten skal vejlede indklagede om indholdet af bestemmelsen i § 1019 c, jf. den foreslåede § 1019 d.

Til § 1019 d

Efter *stk. 1* har indklagede ikke pligt til at afgive forklaring til statsadvokaten, såfremt forklaringen antages at ville udsætte indklagede for strafansvar eller disciplinæransvar.

Det kan give anledning til nogen tvivl, i hvilket omfang man efter de gældende tjenstemandsretlige regler er forpligtet til at udtale sig under en sag, hvor man risikerer straf eller disciplinære sanktioner, jf. herved betænkning 1278/1994, side 122-124, samt FOB 1990, side 417 f og FOB 1991, side 233 ff.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at indklagede ikke har pligt til at udtale sig, såfremt indklagede risikerer at udsætte sig selv for strafansvar eller for et formelt disciplinært ansvar, dvs. en formel irettesættelse eller advarsel, en bøde, overførelse til andet arbejde, andet arbejdssted eller stilling, degradation eller afsked, jf. tjenstemandslovens § 24. En risiko for, at et forhold uden for det disciplinære område kan give anledning til en tjenstlig tilkendegivelse fra ledelsen, forudsættes ikke at medføre, at pligten til at udtale sig bortfalder.

Der henvises i øvrigt til den foreslåede § 1019 g, stk. 3, og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Klageren er ikke forpligtet til at udtale sig til statsadvokaten. Hvis sagen behandles i retten, jf. den foreslåede § 1019 f, vil klageren imidlertid som udgangspunkt efter de almindelige regler i retsplejeloven være forpligtet til at afgive vidneforklaring, jf. betænkning 1278/1994, side 122.

Bestemmelsen i *stk. 2* fastslår, at statsadvokaten skal vejlede indklagede om bestemmelsen i *stk. 1*. Statsadvokaten skal desuden vejlede indklagede om, at denne skal have udleveret en fremstilling af sa-